

Luxembourg, 10. desember 2014

PRESSEMELDING 18/2014

Dom i sak E-18/14 *Wow air ehf. mot Det islandske konkurransetilsyn, Isavia ohf. og Icelandair ehf.*

FORDELING AV TIDSLUKER PÅ EØS-LUFTHAVNER

Etter fremskyndet behandling avga EFTA-domstolen i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt fra Reykjavík tingrett (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) om tolkningen av rådsforordning (EØF) nr. 95/93 av 18. januar 1993 om fastsettelse av felles regler for fordeling av tidsluker på lufthavnene i Fellesskapet ("forordningen").

Wow air og Icelandair er luftfartsselskaper med rutenflyvirksomhet til og fra Island. Isavia er et offentlig aksjeselskap og lufthavnadministrasjon ved Keflavík International Airport, som er en koordinert lufthavn i henhold til forordningen.

Etter en klage fra Wow air kom det islandske konkurransetilsynet i november 2013 til at fremgangsmåten ved fordeling av tidsluker for landing og avgang ved lufthavnen påvirket konkurransen negativt. Konkurransetilsynet påla Isavia å formidle bestemte tidsluker til Wow air i sommerruteplanen for 2014. I februar 2014 ble vedtaket opphevet av Klagenemnda for konkurranse. Klagenemnda uttalte at vedtaket ikke skulle ha vært rettet til Isavia, idet alene lufthavnkoordinatoren hadde ansvaret for fordeling av tidsluker.

Wow air brakte klagenemndas vedtak inn for Reykjavík tingrett. Tingretten forela EFTA-domstolen spørsmål om lufthavnkoordinatorens status, og om adgangen for offentlige myndigheter til å gripe inn i tidslukefordelingen på konkurranserettslig grunnlag.

EFTA-domstolen pekte på at forordningen pålegger den aktuelle EØS-stat å sørge for at det utnevnes en kvalifisert lufthavnkoordinator, som er rettslig og faktisk uavhengig og funksjonelt adskilt fra alle berørte parter. Så lenge disse vilkår er oppfylt, står EØS-staten fritt til å bestemme koordinatorens status.

EFTA-domstolen fant at forordningens klageprosedyre ikke kan anses obligatorisk eller uttømmende. Forordningen fastsetter uttrykkelig at prosedyren gjelder med forbehold for klageadgang etter nasjonal lovgivning, og dessuten at forordningen ikke berører offentlige myndigheters rett til å kreve overføring av tidsluker mellom luftfartsselskaper og til å bestemme hvordan disse skal fordeles i henhold til nasjonal konkurranselovgivning eller EØS-konkurranserett. Klager basert på konkurranserettslige vurderinger kan dermed rettes direkte til nasjonale konkurransemyndigheter.

EFTA-domstolen pekte imidlertid på at forordningens formål tilsier at offentlige myndigheters inngrep i fordelte tidsluker må ha grunnlag i spesifikke mistanker om konkurransebegrensende avtaler, misbruk av dominerende stilling eller fusjonsregler.

Videre pekte EFTA-domstolen på at instruksjoner om omfordeling av tidsluker kan rettes til luftfartsselskaper, men ikke til koordinatoren eller lufthavnadministrasjonen. I motsetning til den opprinnelige fordeling av tidsluker, som alene er koordinatorens ansvar, forbyr ikke

forordningen en overføring av tidsluker i ettertid. En EØS-stats myndigheter kan dermed instruere de aktuelle foretak dersom dette er påkrevd etter nasjonal konkurranselovgivning eller EØS-konkurranserett.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på Internett, se www.eftacourt.int.

Pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.